

De leeuw

Ik had me voorgenomen een lange wandeling in het bos te maken, maar de wandeling werd alsmear langer omdat ik de weg kwijt was. Ik kwam ergens terecht waar ik nog nooit geweest was.

Wat moest ik doen?

O gelukkig, daar kwam iemand aan.

Het was een leeuw. Even schrok ik. Een leeuw, dacht ik, dat is niet zo best, die eet me op.

Maar toen ik 'm nader bekeek, was ik gerustgesteld. Hij droeg een rode mantel en een zwarte hoed. Het was dus een beschaafde leeuw.

‘Goedemiddag,’ zei de leeuw, ‘mag ik u iets vragen?’

‘Dat mag,’ zei ik.

‘Heeft u misschien een kauwgummetje voor me? Ik heb zo'n vieze smaak in m'n mond, het lijkt wel of ik een vleermuis gegeten heb.’

‘Nee,’ zei ik, ‘dat heb ik niet bij me, het spijt me.’

‘O, fijn,’ zei de leeuw.

‘Waarom vindt u dat fijn?’ vroeg ik verbaasd.

‘Omdat ik vind dat je niet alles moet krijgen wat je graag hebben wilt. Dat zou een mooie boel worden.’

‘Daar zit wat in,’ merkte ik op.

‘Wat doet u hier in dit bos?’ vroeg de leeuw.

‘Ik ben verdwaald,’ legde ik uit, ‘ik ben de weg kwijt.’

‘En welke weg zoekt u?’ vroeg de leeuw. ‘Zoekt u

de weg naar het licht, zoekt u de weg naar de waarheid, zoekt u de weg naar de buitenkant of naar de binnenkant, zegt u maar wat u zoekt.'

'Ik zoek de weg naar huis,' zei ik.

'O, maar dat is makkelijk,' zei de leeuw, 'dan moet u omkeren en teruglopen.'

Dat leek me een goed idee.

'Zal ik u een eindje vergezellen?' vroeg de leeuw.

'Graag,' antwoordde ik.

De leeuw gaf me een arm en we zetten de pas erin, maar we zeiden geen woord.

Ineens vroeg de leeuw: 'Gaat u dood?'

'Jazeker,' was mijn antwoord.

'Waarom?' vroeg de leeuw.

'Omdat het zo hoort,' antwoordde ik, 'iedereen gaat dood.'

'Dat ben ik met u eens,' zei de leeuw, 'ik zie het om me heen, alle grote en kleine dieren sterven, zelfs de bladeren van de struiken en het geboomte sterven. Ik ben de enige die niet sterft en daar heb ik veel verdriet van.'

'Waarom sterft u niet?' vroeg ik verbaasd.

'Omdat ik de koning der dieren ben. Bovendien draag ik een mantel en heb ik een hoed op, dus me dunkt.'

'Maar koningen gaan ook dood,' zei ik.

'Weet u dat zeker?' vroeg de leeuw verbaasd.

'Ja, u gaat ook dood, hoor,' zei ik, 'echt waar.'

'Dat is een pak van m'n hart,' zuchtte de leeuw, 'ik zag er erg tegenop om altijd maar door te leven.'

'Nee hoor,' troostte ik hem, 'u gaat gewoon dood.'

'Ik dank u wel,' zei de leeuw, 'ik dank u wel voor deze prettige mededeling.'

We liepen stevig door, maar we zeiden niets. De leeuw dacht diep na, dat merkte ik wel.

Plotseling zei hij: ‘Ik denk erg graag over de dood na.’

‘O ja?’ zei ik.

‘Ja,’ beaamde hij, ‘en nu kan ik ook nog over m’n eigen dood nadenken, dat is het leuke.’

Weer zweeg hij enige tijd. Toen zei hij: ‘Ik ben nog steeds niet dood.’

‘Dat komt omdat u leeft,’ zei ik.

‘Maar wanneer ga ik dan dood?’ vroeg de leeuw.

‘Op den duur,’ antwoordde ik, ‘na verloop van tijd, als de tijd daar is.’

‘Weet u misschien wanneer?’ vroeg de leeuw.

‘In de toekomst,’ antwoordde ik.

De leeuw bleef staan. ‘Dus mijn toekomst is dat ik doodga.’

‘Ja,’ zei ik, ‘mijn toekomst ziet er net zo uit.’

‘Allemachtig,’ zei de leeuw.

We liepen verder. Plotseling werd het licht; we hadden de rand van het bos bereikt en ja, daar waren de eerste huizen al.

De leeuw schrok. ‘O,’ zei hij, ‘ik moet terug, het was een prachtig gesprek, ik dank u hartelijk.’

Hij keerde om en liep terug. Ik keek hem nog even na. Hij was al een eind op weg, toen hij zich omdraaide en ‘Dank u wel’ riep. En even later riep hij het weer: ‘Dank u wel!’

De volgende dag zeiden de mensen tegen elkaar: ‘Wat heeft de leeuw weer gebruld, hè.’

Ze wisten niet wat ik wist. Ik wist wel beter.

De sperwer

Ik liep door een van de zijstraten toen er vlak voor m'n neus een sperwer landde.

‘Waar ga je heen?’ vroeg de sperwer.

‘Hoe bedoel je?’ vroeg ik.

‘Nou gewoon, wat ga je doen?’

‘Ik ga boodschappen doen, ik ga andijvie kopen.’

‘Ik lust geen groente,’ zei hij.

‘Ik wel.’

De sperwer hoestte even. ‘Ik heb net een vliegreis achter de rug.’

‘O, dan ben je zeker een vogel,’ merkte ik op.

‘Wis en waarachtig ben ik een vogel,’ zei de sperwer.

‘Het lijkt me erg fijn om een vogel te zijn,’ zei ik.

‘Dat is het ook,’ zei de sperwer, ‘persoonlijk ben ik liever een vogel dan een vis.’

‘O,’ zei ik, ‘ik zou ook wel een vis willen wezen.’

‘Je weet niet wat je zegt,’ zei de vogel.

‘Maar ik ben liever een vogel dan een vis, hoor,’ haastte ik mij te zeggen.

‘Nee, dan is het goed,’ zei de sperwer. ‘Ik schrok al.’

‘Waar woon je?’ vroeg ik.

‘Verderop,’ zei de sperwer.

‘O, dat is toevallig, ik woon ook verderop.’

De sperwer begon weer te hoesten. Ik vroeg hem of hij kou had gevat.

‘Ja,’ zei hij, ‘daarboven is het erg koud.’

‘Dat is nu eenmaal het lot van een vogel,’ merkte ik

op.

‘Da’s waar,’ zei de vogel.

‘Zou jij bijvoorbeeld een hagedis willen wezen?’ vroeg ik.

De sperwer deinsde terug. ‘Ik ben liever dood dan een hagedis. Bah,’ zei hij.

Hij haalde een zakdoek tevoorschijn en snoot langdurig z’n neus. Toen vroeg hij: ‘Wat ben jij eigenlijk voor iemand?’

‘Ik ben een mens,’ antwoordde ik.

‘Wat is dat voor een dier?’ vroeg de sperwer.

‘Een mens is geen dier, een mens is een mens,’ antwoordde ik.

‘Eigenaardig,’ zei de sperwer.

Hij deed een greep in z’n vestzak en zette een bril op. Hij bekeek me nauwkeurig. Z’n gezicht betrok.

‘Jasses,’ zei de sperwer, ‘zoiets raars heb ik nog nooit gezien.’

Hij deed de bril weer in z’n vestzak, slikte en zei: ‘Ik word misselijk, ik voel me niet goed, ik ga weg.’

Hij klapwiekte met z’n vleugels en vloog heen. Ik zag ’m achter de daken van de huizen verdwijnen. En dacht je dat-ie nog even omkeek? Welnee.

Het paard

Er werd gebeld. Ik ging kijken en zag dat er een paard voor de deur stond. Ik deed open.

‘Ik kan klokkijken,’ zei het paard.

‘O,’ antwoordde ik.

‘Ik kan klokkijken,’ herhaalde hij.

‘Wilt u misschien even binnenkomen?’ vroeg ik.

Het paard liep naar binnen en begon uitvoerig z’n voeten te vegen. ‘Er lag erg veel rommel op straat,’ verklaarde hij.

‘Ga zitten,’ zei ik, ‘maakt u het zich gemakkelijk.’

Het paard ging zitten.

‘Een kopje thee?’

‘Mij best,’ zei het paard.

We dronken thee en het paard zei nog eens dat-ie klokkijken kon.

‘Ja,’ merkte ik op, ‘maar dat heeft u al gezegd.’

‘O ja,’ zei het paard, ‘da’s waar ook. Maar ik kan het niet vaak genoeg zeggen, want het is iets heel bijzonders. Ik denk dat ik het enige paard ben dat klokkijken kan.’

Daar zou-ie wel ’s gelijk in kunnen hebben, dacht ik.

‘En weet je wat ik ook kan?’ vervolgde het paard. ‘Ik kan een koekoek nadoen.’

‘Doe het ’s,’ vroeg ik.

Het paard ging staan, trok een klein mondje en riep: ‘Koekoek! Koekoek!’

Ik moest er een beetje om lachen.

‘Hoe vond u het?’ vroeg hij.

Ik zei dat ik het heel verrassend vond.

Het paard schrok. ‘O, ik zie op uw antieke klok dat het al bijna vijf uur is.’

‘Kunt u dan klokkijken?’ vroeg ik verbaasd.

‘Maar dat heb ik toch net verteld dat ik kan klokkijken, weet u dat niet meer?’

Nee, ik wist het niet meer, maar ik was de laatste tijd erg vergeetachtig.

‘Ja hoor,’ vervolgde het paard, ‘ik kan klokkijken en ik zie dat het bijna vijf uur is en om vijf uur heb ik zangles. Ik moet helaas weg.’

‘Hè, wat jammer nou,’ zei ik, ‘ik vond het juist zo gezellig.’

‘Dat was het ook,’ beaamde het paard, ‘dat geef ik toe, het was gezellig, maar ik moet nu echt gaan, want ik wil bij de bakker om de hoek een taart kopen, ik moet namelijk elke dag een taart eten van de dokter.’

‘En u zei net dat u naar zangles moest.’

‘O, heb ik dat echt gezegd?’ zei het paard. ‘Zie je, daar heb je het weer, ik ben de laatste tijd vergeetachtig.’

Ik werd er een beetje wanhopig van.

‘Misschien is het toch beter dat u weggaat,’ zei ik, ‘ik begrijp niets meer van dit gesprek.’

We namen hartelijk afscheid, maar toen ik weer alleen was en naar binnen liep, schudde ik m’n hoofd. Ik vond het maar een rare ontmoeting, dat begrijp je wel. Het was best een aardig paard, daar gaat het niet om, maar ik vond het wel een warhoofd.